

वा० रा०

॥ १७९ ॥

सहभर्त्रानवद्यांगीरंतुकामामनस्विनी ॥ तामेवंब्रुवतींसीतारामोवचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥ रम्यं पश्यसिभूतार्थवनं पुष्पितपादपं ॥ पश्य
देवि गिरौ रम्यं रम्यपुष्पांकितानिमान् ॥ १० ॥ गजदंतक्षतान्दक्षान्पश्यनिर्यर्षिणः ॥ झिल्लिकाविरुतैर्दीर्घैरुदंतीव समंततः ॥ ११ ॥
पुत्रप्रियोसौ शकुनिः पुत्रपुत्रेति भाषते ॥ मधुरां करुणां वाचं पुरेव जननीमम ॥ १२ ॥ विहगो भृंगराजो यं शालस्कंधसमास्थितः ॥ सं
गीतमिव कुर्वाणः कोकिलेनावकूजति ॥ १३ ॥ अयं वा बालकः शंके कोकिलानां विहंगमः ॥ सुखवद्दमसं वदंतयात्येष प्रभाषते ॥ १४ ॥
एषा कुसुमितानूतं पुष्पभारानतालता ॥ दृश्यते मामिवात्यर्थं श्रमां देवित्वमाश्रिता ॥ १५ ॥ एवमुक्ता प्रियस्यां केमैथिली प्रियभाषि
णी ॥ भूयस्तरां त्वनिद्यां गीसमारोहत भामिनी ॥ १६ ॥ अंकेतुपरिवर्तंती सीता सुरसुतोपमा ॥ हर्षयामास रामस्य मनो मनसि जापितं
॥ १७ ॥ सनिर्घृप्यांगुलिं रामो धौते मनः शिलोच्चये ॥ चकार तिलकं तस्याललाटे रुचिरं तदा ॥ १८ ॥ बालार्कसमवर्णेन तेजसा गिरिधातु
ना ॥ चकासे विनिविष्टेन ससंध्ये वनिशासिता ॥ १९ ॥ केसरस्य च पुष्पाणिकरेणामृद्यराववः ॥ अलकं पूरयामास मैथिल्याः प्रीतमा
नसः ॥ २० ॥ अभिरम्यत दातस्यां शिलायां रघुनंदनः ॥ अन्वीयमानो वै देह्यादेशमन्यं जगाम ह ॥ २१ ॥ विचरंती तदा सीता ददर्श हरि
यूथपं ॥ वने बहुमृगाकीर्णे विचस्ताराममाश्लिषत् ॥ २२ ॥ रामस्तां परिरब्धां गीं परिरभ्य महाभुजः ॥ सांत्वयामास वामोरुमवभत्स्या
थवानरं ॥ २३ ॥ मनः शिलायास्तिलकः सीतायाः सोथवक्षसि ॥ समदृश्यत संक्रांतो रामस्य विपुलौ जसः ॥ २४ ॥ प्रजहास तदा सीता
गतेवानरपुंगवे ॥ दृष्ट्वा भर्तरि संक्रांतमपांगं समनः शिलं ॥ २५ ॥ नातिदूरे त्वशोकानां प्रदीपमिव काननं ॥ ददर्श पुष्पस्तव कैस्तर्जद्भिरि
ववानरैः ॥ २६ ॥ वैदेही त्वब्रवीद्राममशोककुसुमार्थिनी ॥ वयं तदभिगच्छामो वनमिक्ष्वाकुनंदन ॥ २७ ॥

अ० का०

॥ १७९ ॥